

„V Živém obrazu uvidí diváci věci, které na divadle nejsou zvyklí vidět,“ říká režisér

Rozhovor

LUKÁŠ DUBSKÝ

Pardubice – Díky inscenaci Živý obraz na Malé scéně ve dvoře se pardubičtí diváci mohou poprvé seznámit s dílem německého dramatika Mariuse von Mayenburga. Východočeské divadlo Pardubice si také poprvé přizvalo ke spolupráci mladého režiséra **DAVIDA ŠIK-TANCE** (na snímku). Ten ale v inscenování Mayenburgových textů žádným nováčkem není. Hru jednoho z nejhranějších německých dramatiků současnosti nastudoval již počtvrté.

V pardubickém divadle pracujete poprvé. Jak tahle spolupráce vznikla?

Před časem mě oslovil tehdejší dramaturg Zdeněk Janál s nabídkou konkrétního titulu. Dá se říct, že se Mayenburgovým hrám věnuji kontinuálně, ačkoliv to byl vždycky spíš sled náhod, že jsem se k nim dostal.

Znal jste hru Živý obraz předtím, než vám byla na-

bídnuť?

Přiznám se, že jsem tu hru neznal. Bylo to také tím, že v době, kdy mi byl Živý obraz nabídnut, byl velmi čerstvě přeložený do češtiny. Jednání bylo velmi rychlé, jelikož Východočeskému divadlu šlo o to, aby tento text uvedlo v české premiéře.

Co vás na hrách Mariuse von Mayenburga baví a zajímá?

Všechno to jsou inteligentní texty. Osobně jsem měl radši jeho starší hry, které byly takové surreálnější. Ty současné jsou víc společensky angažované, trochu v nich potlačuje divadelnost. Dřív pracoval třeba se zdvojováním figur, rozbíjením lineárnosti příběhu až téměř filmovým způsobem.

Hru Živý obraz jste přenesli z prostředí Berlína do českých realii. Co vás k tomu vedlo?

Jedná se spíš o detaily, není na tom postaven interpretační klíč. Pořád se pohybujeme ve středoevropském prostoru, jen třeba vztah východních a západních Němců nahrazujeme

vztahem Čechů a Slováků. Chtěli jsme, aby byl divákům srozumitelný kontext.

Mayenburgovy hry mají často provokativní téma. Je tomu tak i u Živého obrazu?

Tato hra velmi ostře kritizuje odtrženost umění od běžné veřejnosti. Není to

tak třaskavé téma jako náboženský fanatismus v Mayenburgově hře Mučedník, kde mě to ale přišlo už spíše jako publicistika než divadlo. V Živém obrazu Mayenburg nastoluje otázku, jestli umění ještě má kontakt s lidmi, nebo se stalo něčím snobským a aro-

gantním.

Živý obraz jste zkoušel ve stejné době jako se v Městském divadle připravovala inscenace Hoří, má panenka!, kde hraje skoro celý soubor. Měl jste nějaké právo přednostního výběru představitelů do své inscenace?

Dopředu jsem avizoval, že ten text je herecky interpretačně dost náročný. Když se zkouší dvě inscenace najednou, je vždycky potřeba se nějak domluvit. A tady to myslím vyšlo k oboustranné spokojenosti.

Jak jste herce vybíral? Znal jste je z inscenací, které má divadlo na repertoáru?

Neříkám, že jsem znal celý repertoár, ale několik věcí jsem v Pardubicích viděl. Petr Borovec je můj spolužák a my stále udržujeme vztahy ze školy a jez-díme se na svoje inscenace koukat. Ládu Špinera jsem pak znal ještě z Opavy, kde ho režírovala moje maminka. Oživením bude i Ondřej Kraus, který tu je jako host a který je mimořádně šikovný.

Před Živým obrazem jste v ostravské Aréně režíroval Ib-senovu Divokou kachnu. Je pro vás jako režiséra zajímavější současná dramatika, nebo interpretace klasických děl?

Jsem strašně rád, že jsem se během své inscenační praxe dostal k obojímu. Logicky mi jsou asi bližší současné texty. V klasice člověk objevuje spoustu věcí, které v sobě mají ty hry zakódované, takže tam má menší volnost. Já jsem totiž jako režisér nikdy nechtěl jít cestou dekonstrukce textu.

Kdybyste měl nějak nalákat diváky, tak co je na Živém obrazu podle vašeho názoru nejzajímavější?

To je zrádná otázka. Nedělám si iluze, že by v českém prostoru lákalo diváky jméno autora. Může pro ně být ale zajímavé, že Živý obraz má jinou poetiku než ostatní inscenace, které má pardubické divadlo na repertoáru. Věřím, že to bude zábavná a groteskní inscenace, ve které diváci uvidí věci, které běžně nejsou zvyklí na divadle vidět.